

Sygn. akt II K 1848/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Stupnicki

Protokolant: Joanna Szajkowska

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Mariusz Rybak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 8 października 2014 r., 5 listopada 2014 r., 8 grudnia 2014 r. i 6 lutego 2015 r.

s p r a w y : A. Ł.

syna W. i E. z d. S.

ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że:

działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu w okresie pomiędzy dniem 28 grudnia 2012 roku a dniem 31 grudnia 2012 roku w J. jako funkcjonariusz publiczny - geodeta Miasta J. przekraczając swoje uprawnienia wynikające z zarządzenia nr (...) Prezydenta Miasta J. z dnia 11 stycznia 2012 roku w sprawie procedur kontroli gospodarowania środkami publicznymi pod względem legalności, gospodarności i celowości oraz upoważnienia (...) z dnia 16 stycznia 2012 roku Naczelnika Wydziału (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla Miasta J. z dotacji celowej z budżetu państwa, poświadczył nieprawdę na dwóch fakturach Vat numer (...) z dnia 24 grudnia 2012 roku wystawionej przez (...) sp. z o.o. na rzecz Miasta J. oraz numer (...) z dnia 21 grudnia 2012 roku wystawionej przez (...) na rzecz Miasta J. co do okoliczności mającej istotne znaczenie prawne oraz będąc uprawnionym do wystawienia potwierdzenia sprawdzenia pod względem merytorycznym i zgodności z ustawą o zamówieniach publicznych w ten sposób, że potwierdził iż zadania za które wystawiono przedmiotowe faktury wykonano zgodnie ze zleceniem co stanowiło podstawę dokonania zapłaty w roku 2012 i prowadziło do uniknięcia obowiązku zwrotu przez Miasto J. dotacji celowej przyznanej z budżetu państwa w kwocie 25.830 złotych, podczas gdy faktycznie zlecone zadania zostały wykonane w okresie między 10 stycznia 2013 roku a 6 lutego 2013 roku, czym działał na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...),

tj. o czyn z art. 271 § 3 k.k. i art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

I. uznaje oskarżonego **A. Ł.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 271 § 3 k.k. i art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to za podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu **A. Ł.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza ustalając na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. okres próby na 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca Urzędowi Miasta w J. dowody rzeczowe opisane w wykazach Drz 632/13, Drz 633/13 i Drz 634/13;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza w całości od oskarżonego **A. Ł.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 300 złotych, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu 180 złotych opłaty.

Sygn. akt II K 1848/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. Ł. był zatrudniony w Urzędzie Miasta J. jako geodeta miasta. Z tego tytułu, na podstawie zarządzenia nr (...) Prezydenta Miasta J. z dnia 11 stycznia 2012 roku w sprawie procedur kontroli gospodarowania środkami publicznymi pod względem legalności, gospodarności i celowości oraz upoważnienia (...) z dnia 16 stycznia 2012 roku Naczelnika Wydziału (...) był uprawniony do kontroli rzetelności, legalności, celowości i gospodarności wydatków dokonywanych ze środków publicznych m.in. fakturach VAT.

(dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 219-222;
- zarządzenie nr 0050.583.2012.VI k.192-193;
- upoważnienie (...) z dnia 16 stycznia 2012 roku k.191;
- zeznania M. D. k.127-131,314;
- zeznania H. P. k.132-135, 315;
- zeznania V. G. k.169-172,316;
- zeznania J. P. k.136-140, 316-317).

W dniach 16 lipca 2012 roku oraz 17 września 2012 roku Miasto J. otrzymało dotację z budżetu państwa w ramach rozdziału 71013 tj. opracowania geodezyjne i kartograficzne w łącznej wysokości 26.500 złotych. Zgodnie pismem Wojewody (...) z dnia 3 kwietnia 2012 roku dotacja ta została przeznaczona na tworzenie, modernizację i aktualizację systemów infrastruktury przestrzennej. Planowo wydatkowanie otrzymanej dotacji miało nastąpić w lipcu i wrześniu 2012 roku. Gdyby dotacja ta nie została wykorzystana otrzymane środki musiały by być zwrócone do budżetu państwa.

(dowód:

- Pismo Prezydenta J. z załącznikami k. 143-148;
- zeznania M. D. k.127-131,314;
- zeznania H. P. k.132-135, 315;
- zeznania V. G. k.169-172,316;
- zeznania J. P. k.136-140, 316-317).

W celu wykonania tegoż zadania w dniu 6 grudnia 2012 roku zalecono firmie (...) R. K., T. Ś. z R. opracowanie algorytmu i współczynników transformacji oraz programu do transformacji współrzędnych pomiędzy układem „1965” strefa IV i układem „2000” w oparciu o osnowę I, II i III klasy zaś w dniu 13 grudnia 2012 roku firmie (...) sp. z o.o. z/s we W., zalecono dostosowanie mapy ewidencji gruntów oraz zasięgu zgłoszeń i opracowań geodezyjnych do układu „2000”. Termin realizacji obu zleceń przypadł na dzień 24 grudnia 2012 roku. pomimo, że dokonanie dostosowania mapy

ewidencji gruntów oraz zasięgu zgłoszeń i opracowań geodezyjnych do układu „2000” mogło nastąpić dopiero po opracowaniu algorytmu i współczynników transformacji oraz programu do transformacji współrzędnych pomiędzy układem „1965” strefa IV i układem „2000” w oparciu o osnowę I, II i III klasy. Tym samym zadanie zleczone firmie (...) sp. z o.o. z/s we W. mogło zostać wykonane dopiero gdy w całości wykonane byłoby zadanie zleczone firmie (...) R. K., T. Ś. z R.. Oba przedsiębiorstwa wykonały w całości zleczone im prace dopiero w roku 2013 – w okresie między 10 stycznia 2013 roku a 6 lutego 2013 roku. Pomimo nie wykonania zlecenia w całości w dniu 21 grudnia 2012 roku firma (...) R. K., T. Ś. z R. wstawiła na rzecz Miasta J. fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.920 złotych, zaś w dniu 24 grudnia 2012 roku (...) sp. z o.o. z/s we W. wystawiła na rzecz Miasta J. fakturę VAT nr (...) na kwotę 20.910 złotych. Faktury te obejmowały należności za całość zlecenia. A. Ł. wiedząc, że umowy te nie zostały wykonane w całości, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla Miasta J. z dotacji celowej z budżetu państwa, poświadczył niezdolnie z rzeczywistością na dwóch fakturach VAT numer (...) z dnia 24 grudnia 2012 roku wystawionej przez (...) sp. z o.o. na rzecz Miasta J. oraz numer (...) z dnia 21 grudnia 2012 roku wystawionej przez (...) że zadania za które wystawiono przedmiotowe faktury wykonano zgodnie ze zleceniem co stanowiło podstawę dokonania zapłaty w roku 2012 i prowadziło do uniknięcia obowiązku zwrotu przez Miasto J. dotacji celowej przyznanej z budżetu państwa w kwocie 25 830 złotych.

(dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 219-222, 313,336-337;
- zarządzenie nr 0050.583.2012.VI k.192-193;
- upoważnienie (...) z dnia 16 stycznia 2012 roku k.191;
- zeznania M. D. k.127-131,314;
- zeznania H. P. k.132-135, 315;
- zeznania V. G. k.169-172,316;
- zeznania J. P. k.136-140, 316-317;
- częściowo zeznania T. Ś. k.227-230 oraz w Ko 240/14 – odezwa;
- częściowo zeznania P. S. Ko 298/14 – odezwa).

A. Ł. nie był dotychczas karany sędownie za przestępstwa.

(dowód:

- zapytanie o karalność oskarżonego k.319)

Oskarżony A. Ł. składając wyjaśnienia zarówno w toku śledztwa jak i na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zarówno w toku śledztwa jak i na rozprawie zapewnił, że powodem jego działania była chęć modernizacji i usprawnienia pracy podległego mu Wydziału Geodezji Urzędu Miasta w J., tak aby dostosować tą pracę do aktualnie obowiązujących przepisów a przez to ułatwić obsługę mieszkańców J.. Na rozprawie przyznał, że gdyby nie jego zachowanie „zlecenie musiałoby zostać zerwane, dotacja byłaby zwrócona i musiałbym czekać na przyznanie dotacji w następnym roku”. Zapewnił, że dotacja ta byłaby przyznana bez wniosku jeszcze w 2013r.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu wiarygodne co do zasady były wyjaśnienia oskarżonego A. Ł. w zakresie potwierdzonych przez niego faktów co do okoliczności, iż będąc uprawniony do weryfikacji faktur : VAT nr (...) (na kwotę 4.920 złotych na rzecz firmy (...) R. K., T. Ś. z R.) oraz VAT nr 56 (na kwotę 20.910 złotych na rzecz (...) sp. z o.o. z/s we W.) poświadczył w nich , niezgodnie z prawdą, że przedsiębiorstwa te wykonały w całości zleczone im prace choć w rzeczywistości to nie

nastąpiło. Wyjaśnienia te były bowiem rzeczowe oraz korespondowały z dowodami z dokumentów. Nadto oskarżony nie miał żadnych powodów by podawać niezgodne z prawdą okoliczności, narażające go na odpowiedzialność karną, gdyby one nie miały miejsca w rzeczywistości. W świetle wyjaśnień oskarżonego niewiarygodne były zeznania przedstawicieli przedsiębiorstw wykonujących zalecenia tj. T. Ś. z firmy (...) z R. oraz P. S. z (...) sp. z o.o. z/s we W., złożone przed Sądem, iż według ich wiedzy prace zostały zakończone w 2012r. W ocenie Sądu osoby te dążyły do przedstawienia siebie w korzystnym świetle tak by wytłumaczyć z jakiego powodu wystawili dane faktury i otrzymali za nie zapłatę jeszcze 2012r. Sąd nie przeoczył, że T. Ś. w toku śledztwa przyznał, że jego firma zakończyła realizację zlecenia w dniu 10 stycznia 2013r. zaś P. S. w sposób tożsamy z wyjaśnieniami oskarżonego (k.220 akt sprawy) opisał, że prace firmy (...) były podstawą do prac zleconych (...) sp. z o.o. z/s we W.. Tym samym (...) sp. z o.o. z/s we W. nie mogła zakończyć swojej pracy przed wykonaniem całości zlecenia przez firmę (...) z R..

Niewiarygodne w pełni były wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim zapewnił, że jego działania nie były determinowane chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej przez Miasto J., gdyż były nielogiczne oraz niespójne. Oskarżony sam bowiem przyznał, że gdyby nie jego działania J. musiałaby zwrócić do budżetu państwa kwotę dotacji celowej otrzymanej na 2012r. na realizację zadań, których wykonanie zlecono (...) sp. z o.o. z/s we W. oraz (...) R. K., T. Ś. z R.. Oczywiście jest przy tym, że w takim wypadku obie firmy nie otrzymałyby wynagrodzenia także za tą część prac które wykonały, zaś ewentualne dalsze wynagrodzenie nastąpiłoby dopiero po ustaleniu czy niewykonanie zleceń nastąpiło z przyczyn od nich zależnych, czy też ze względu na czynniki leżące po stronie dającego zlecenie. W świetle tych okoliczności należało rozstrzygnąć, czy działania oskarżonego były determinowane chęcią uzyskania korzyści majątkowej przez Miasto J. (które nie musiałoby zwracać niewykorzystanej w 2012r. dotacji celowej) kosztem Wojewody (...) reprezentującego Skarb Państwa czy też chęcią uzyskania pieniędzy przez zleceniobiorców – jeszcze w 2012r. mimo, że ci nie wykonali zleconych im prac. Sąd uznał, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Miasto J.. Taka ocena Sądu wynika przede wszystkim z terminu w jakim obie firmy miały – zgodnie z umową – zakończyć swoje prace. Obie firmy miały zakończyć ostatecznie swoje prace w tym samym dniu tj. 24 grudnia 2012r. mimo, że – co przyznał sam oskarżony, (...) sp. z o.o. z/s we W. musiała pracować na bazie tego co wykonał wcześniej (...) R. K., T. Ś. z R.. Pomijając fakt, iż koniec tych prac przypadał na okres przedświąteczny – 24 grudnia, to oczywiście jest, iż ustalając taki sam termin zakończenia prac w tej sytuacji, zleceniodawca wiedział, że termin ten jest niemożliwy do spełnienia. Skoro bowiem (...) R. K., T. Ś. z R. nawet zakończyłoby zgodnie z umową swoją część zlecenia w dniu 24 grudnia 2012r. to oczywiście było, że bazując na ich pracach (...) sp. z o.o. z/s we W. nie były w stanie dochować terminu. Ta okoliczność utwierdziła Sąd w uznaniu, że motorem działania oskarżonego nie była chęć przedwczesnego uzyskania pieniędzy przez zleceniobiorców lecz chęć wydatkowania przyznanych pieniędzy w ramach dotacji celowej jeszcze w 2012r. tak by nie zachodziła konieczność jej zwrotu. Niewiarygodne były wyjaśnienia oskarżonego, iż dotacja ta zostałaby bez wniosku przyznana w jeszcze w roku 2013. Były one bowiem sprzeczne z wiarygodnymi zeznaniami świadka H. P. a także nielogiczne. Ówczesny zastępca Prezydenta Miasta J. H. P. kategorycznie zeznał (k.315), że „ponowne uzyskanie środków mogło być utrudnione, (...), mówię z doświadczenia zawodowego, zwrócenie dotacji z powodu jej niewykorzystania utrudnia a nie ułatwia jej ponowne uzyskanie”. Świadek ten w sposób przychylny wypowiadał się o działaniach oskarżonego toteż nie można uznać, że dążył do przedstawienia go w niekorzystnym świetle. Nadto zajmując się z racji wykonywanej funkcji tą problematyką miał w tym zakresie odpowiednią wiedzę. Tym samym jako wiarygodne Sąd uznał zeznania H. P. a niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim były one sprzeczne z tymi zeznaniami. Dodać przy tym należy, iż wyjaśnienia oskarżonego były nielogiczne. Bezspornie bowiem oskarżony był doświadczonym pracownikiem samorządowym co do którego pracy nie było przednio żadnych zastrzeżeń. Tym samym opisane przez niego jego zachowanie, polegające na poświadczaniu nieprawdziwych okoliczności na fakturach VAT, które to okoliczności dotyczyły wszak kwestii zasadniczych tj. rzeczywistego wykonania umowy było nielogiczne w sytuacji, gdy Miasto J. – po upływie kilku miesięcy ponownie otrzymałoby dotację celową na wykonanie tego samego zlecenia. Takie działania byłoby tym bardziej niezrozumiałe, iż w wyniku działania oskarżonego bezspornie Miasto J. musiało zwrócić do budżetu państwa kwotę 25 830 złotych uzyskaną z wadliwie rozliczonej dotacji celowej i ostatecznie ów wydatek, mimo, że dotyczył zadania zleconego gminie, został pokryty samodzielnie z budżetu J..

Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważania wiarygodności zeznań świadków M. D., V. G. i J. P.. Świadkowie ci wskazywali bowiem na okoliczności, którym oskarżony nie zaprzeczał.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności dowody z dokumentów przeprowadzone w sprawie, bowiem zostały sporządzone przez powołane do tego podmioty w granicach ich kompetencji.

A. Ł. , swoim zachowaniem podjętym w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie pomiędzy dniem 28 grudnia 2012 roku a dniem 31 grudnia 2012 roku w J. jako funkcjonariusz publiczny - geodeta Miasta J. przekraczając swoje uprawnienia wynikające z zarządzenia nr (...) Prezydenta Miasta J. z dnia 11 stycznia 2012 roku w sprawie procedur kontroli gospodarowania środkami publicznymi pod względem legalności, gospodarności i celowości oraz upoważnienia (...) z dnia 16 stycznia 2012 roku Naczelnika Wydziału Geodezji i (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla Miasta J. z dotacji celowej z budżetu państwa, poświadczyl nieprawdę na dwóch fakturach VAT numer (...) z dnia 24 grudnia 2012 roku wystawionej przez (...) sp. z o.o. na rzecz Miasta J. oraz numer (...) z dnia 21 grudnia 2012 roku wystawionej przez (...) na rzecz Miasta J. co do okoliczności mającej istotne znaczenie prawne oraz będąc uprawnionym do wystawienia potwierdzenia sprawdzenia pod względem merytorycznym i zgodności z ustawą o zamówieniach publicznych w ten sposób, że potwierdził iż zadania za które wystawiono przedmiotowe faktury wykonano zgodnie ze zleceniem co stanowiło podstawę dokonania zapłaty w roku 2012 i prowadziło do uniknięcia obowiązku zwrotu przez Miasto J. dotacji celowej przyznanej z budżetu państwa w kwocie 25 830 złotych, podczas gdy faktycznie zlecone zadania zostały wykonane w okresie między 10 stycznia 2013 roku a 6 lutego 2013 roku, czym działał na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę (...), wyczerpał znamiona czynu z art. 231 § 2 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Oskarżony działał umyślnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru jakim było osiągnięcie korzyści majątkowej przez Miasto J. polegającą na nie dokonaniu zwrotu dotacji celowej. W tym celu podjął on bowiem szereg działań polegających na potwierdzeniu niezgodnie z rzeczywistością rzetelności wystawionych faktur, które to działania miały spowodować osiągnięcie tego celu. Zważywszy, iż te działania były podejmowane w krótkich odstępach czasu w okresie od dnia 28 grudnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku Sąd uznał je za jeden czyn zabroniony o jakim stanowi art. 12 k.k.

A. Ł. był pracownikiem samorządowym – Geodetą Miasta J.. Z racji pełnionej funkcji, z którą nie wiązały się wyłącznie czynności usługowe był funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art.115 § 13 pkt 4 k.k.

A. Ł. jako Geodeta Miasta J. był uprawniony co wynikało z zarządzenia nr 0050.583.2012.VI Prezydenta Miasta J. z dnia 11 stycznia 2012 roku w sprawie procedur kontroli gospodarowania środkami publicznymi pod względem legalności, gospodarności i celowości oraz upoważnienia (...) z dnia 16 stycznia 2012 roku Naczelnika Wydziału (...) a także zobowiązany do wystawienia potwierdzenia sprawdzenia pod względem merytorycznym i zgodności z ustawą o zamówieniach publicznych wydatków dokonywanych ze środków publicznych m.in. fakturach VAT. A. Ł. mając takie uprawnienia przekroczył je w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Miasto J. czym ostatecznie działał na szkodę interesu publicznego. Miasto J. musiało bowiem ostatecznie zwrócić otrzymaną dotację celową a zapłatę za wykonane zadanie pokryć z własnego budżetu. Tym samym zachowaniem tym wyczerpał on znamiona czynu z art.231 § 2 k.k. Nadto A. Ł. poświadczając w dokumentach, do wystawienia których był uprawniony, nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne tj. potwierdzając rzekome wykonanie zgodnie ze zleceniem w całości zadań za które wystawiono przedmiotowe faktury, co stanowiło podstawę dokonania zapłaty w roku 2012, wyczerpał znamiona z art. 271 § 1 k.k. Zważywszy jednak, iż działania te podjął on w celu uniknięcia obowiązku zwrotu przez Miasto J. dotacji celowej przyznanej z budżetu państwa w kwocie 25 830 złotych tj. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Miasto J. jego czyn stanowił formę kwalifikowaną - toteż A. Ł. zachowaniem tym wyczerpał znamiona czynu z art. 271 § 3 k.k.

Oskarżony jednym czynem ciągłym wyczerpał znamiona określone w dwóch przepisach ustawy karnej. Jego zachowanie należało zatem zakwalifikować przy zastosowaniu przepisu art.11 § 2 k.k.

Tym samym swoimi wyżej opisanymi działaniami oskarżony wyczerpał znamiona czynu z art. 231 § 2 k.k. i art. 271 § 3 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Oskarżony zna zasady obowiązujące w społeczeństwie a jako wieloletni pracownik samorządowy wie, że nie można poświadczać nieprawdy w dokumentach. Tym samym jest osobą zdolną do zawinienia.

Na stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu miały wpływ okoliczności jego popełnienia. W ocenie Sądu czyn ten charakteryzował się stopniem społecznej szkodliwości jedynie większym niż znikomym. Oskarżony chciał bowiem, by Miasto J. wykorzystało przyznaną mu dotację celową jeszcze w 2012r. – co nie spowodowałoby konieczności jej zwrotu także dlatego, iż jej zwrot odroczyłby w czasie dostosowanie funkcjonowania Wydziału Geodezji Urzędu Miasta J. do obowiązujących przepisów. Zważywszy jednak, iż ostatecznie w wyniku tego zachowania oskarżonego Miasto J. poniosło stratę finansową, gdyż musiało zapłacić za zlecenie – będące realizacją zadań zleconych przez administrację centralną (a przez to finansowanych także z budżetu państwa) z własnego budżetu tj. budżetu gminy zwracając kwotę 25 830 złotych otrzymaną tytułem wadliwie rozliczonej dotacji celowej Sąd, uznał, iż stopień społecznej szkodliwości tego czynu był większy niż znikomy.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał uprzednią niekaralność oskarżonego a także jego przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu za przypisany mu czyn kara roku pozbawienia wolności jest adekwatna do jego winy oraz stopnia społecznej szkodliwości tego czynu. Kara ta, mimo, że wymierzona w wymiarze najniższego ustawowego zagrożenia (tj. na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.) winna spełnić swoje cele zarówno w zakresie prewencji szczególnej uzmysławiając oskarżonemu naganność jego postępowania a także w zakresie prewencji ogólnej utrwalając prawidłowe postawy społeczne.

W ocenie Sądu wobec oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca stosownie do art.69 § 1 k.k. zawiesić wykonanie wymierzonej mu kary. Ta pozytywna prognoza kryminologiczna pozwala przypuszczać, iż pomimo zawieszenia wykonania wobec niego kary pozbawienia wolności będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie wejdzie w konflikt z prawem. Dla zweryfikowania przyjętej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, w ocenie Sądu wystarczający był minimalny – dwuletni okres próby toteż taki okres na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. został ustalony.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zwrócił właścicielowi – Urzędowi Miasta w J. dowody rzeczowe opisane w wykazach Drz 632/13, Drz 633/13 i Drz 634/13 gdyż dowody te stały się zbędne dla postępowania sądowego.

Zasadą w procesie karnym jest ponoszenie przez oskarżonego kosztów sądowych (art. 627 k.p.k.). Oskarżony posiada stałe dochody brak było zatem w ocenie Sądu powodów by odstąpić od tej zasady i zwolnić go od ponoszenia tychże kosztów. Toteż Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe w kwocie 300 złotych, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu 180 złotych opłaty.